

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Omgevingswet	5
Wabo	6
Natuurbescherming	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	9
Sociale zekerheid overig	10
Bestuursrecht overig	12
APV	12
Huisvesting	14
Onderwijs	15
Wegenverkeerswet	16
Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur	16
Vreemdelingenrecht	22
Regulier	22
Asiel	23
Richtlijnen en verordeningen	24
Procesrecht	27

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 621

MK ABRS, 19-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2508](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen (NH).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 7:15

PROCESBELANG. PROCESKOSTEN IN BEZWAAR. De Centrale Raad van Beroep heeft met zijn uitspraken van 2 april 2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:635](#) en [ECLI:NL:CRVB:2024:636](#) de lijn dat het niet inwilligen van een verzoek om vergoeding van de kosten van bezwaar (artikel 7:15 van het Awb) een zelfstandig procesbelang in (hoger) beroep oplevert, verlaten. Het uitgangspunt is voortaan dat het enkel niet vergoeden van bezwaarkosten niet langer een zelfstandig procesbelang oplevert. De Afdeling volgt deze lijn van de Centrale Raad van Beroep. [appellant] heeft in zijn bezwaarschrift van 28 januari 2021 verzocht om een vergoeding van de kosten van rechtsbijstand die hij in de bezwaarfase heeft moeten maken. Dit is het enige belang van [appellant] om te procederen. Dat levert geen procesbelang op. Het college heeft het bezwaar van [appellant] daarom terecht niet-ontvankelijk verklaard, zoals ook de rechtbank heeft geoordeeld. De Afdeling ziet geen aanleiding om in afwijking van de lijn van de Centrale Raad van Beroep te voorzien in overgangsrecht.

JnB 2024, 622

Hoge Raad, 14-06-2024, [ECLI:NL:HR:2024:853](#)

Staat (Minister van Justitie en Veiligheid).

EVRM 6

REDELIJKE TERMIJN. IMMATERIËLE SCHADE. BELASTINGGESCHIL. De Hoge Raad ziet aanleiding tot gedeeltelijke aanpassing van regels uit zijn rechtspraak over vergoeding van immateriële schade in gevallen waarin de beslechting van een belastinggeschil niet binnen een redelijke termijn heeft plaatsgevonden. Voortaan zal de Hoge Raad tot uitgangspunt nemen dat zich een bijzondere omstandigheid voordoet, wanneer het financiële belang bij de procedure minder dan € 1.000 bedraagt en de redelijke termijn met niet meer dan twaalf maanden is overschreden. De belastingrechter kan dan volstaan met de constatering dat de redelijke termijn is overschreden.

[...] Rechtspraak over vergoeding van immateriële schade bij overschrijding van de redelijke termijn voor berechting

3.2.1 Volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad, die is samengevat in zijn arrest van 19 februari 2016, [ECLI:NL:HR:2016:252](#), wordt in belastingzaken waarin de redelijke termijn voor berechting is overschreden, als regel – dat wil zeggen behoudens bijzondere omstandigheden – verondersteld dat de belanghebbende immateriële schade heeft geleden in de vorm van spanning en frustratie. Het bestuursorgaan respectievelijk de Staat (de Minister van Justitie en Veiligheid) kan door de belastingrechter tot vergoeding van die schade worden veroordeeld, indien de belanghebbende daarom heeft verzocht.³

Voor deze schadevergoeding dient als uitgangspunt en behoudens wettelijke uitzonderingen een tarief te worden gehanteerd van € 500 per half jaar waarmee die termijn is overschreden, waarbij het totaal van de overschrijding naar boven wordt afgerond.⁴ Betreft een procedure zowel een belastingaanslag als een daarmee samenhangende boete, dan worden die schadevergoeding, en de

boetevermindering of schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn met betrekking tot de boete, zo nodig naast elkaar toegepast.⁵

3.2.2 De Hoge Raad heeft in belastingzaken, afgezien van geschillen over een bestuurlijke boete, tot de hiervoor in 3.2.1 bedoelde bijzondere omstandigheden gerekend het geval dat het financiële belang bij de procedure zeer gering is. In zo'n geval mag zonder meer worden verondersteld dat de lange duur van de procedure niet of nauwelijks tot spanning en frustratie bij de belanghebbende heeft geleid. De Hoge Raad heeft daarom geoordeeld dat bij een geschil over een zeer gering financieel belang geen vergoeding van immateriële schade hoeft te worden toegekend, maar kan worden volstaan met de constatering dat de redelijke termijn is overschreden.⁶

[...] *Gedeeltelijke aanpassing van regels over de hiervoor samengevatte rechtspraak*

3.4.1 De Hoge Raad ziet aanleiding tot gedeeltelijke aanpassing van regels uit zijn hiervoor in 3.2.1 en 3.2.2 weergegeven rechtspraak over vergoeding van immateriële schade in gevallen waarin de beslechting van een belastinggeschil niet binnen een redelijke termijn heeft plaatsgevonden. De Hoge Raad heeft tot nu toe aangenomen dat de omvang van het financiële belang alleen dan tot gevolg heeft dat geen vergoeding van immateriële schade hoeft te worden toegekend, wanneer het financiële belang bij een belastingprocedure minder is dan € 15.¹⁰

3.4.2 Zoals blijkt uit de conclusie van de Advocaat-Generaal, worden in sterk toenemende mate belastingprocedures over een belang van meer dan € 15 gevoerd in de hoop en verwachting een vergoeding van immateriële schade en een daaraan gekoppelde vergoeding van proceskosten te verkrijgen vanwege een overschrijding van de redelijke termijn. In deze ontwikkeling ziet de Hoge Raad aanleiding voor een aanpassing van de hoogte van het bedrag van € 15. De Hoge Raad zal in verband daarmee de grens voortaan op een aanzienlijk hoger bedrag dan € 15 stellen.

3.4.3 Voortaan zal de Hoge Raad tot uitgangspunt nemen dat zich een bijzondere omstandigheid als hiervoor in 3.2.1 bedoeld voordoet, wanneer het financiële belang bij de procedure, zoals hiervoor nader beschreven in 3.3.1 tot en met 3.3.5, minder dan € 1.000 bedraagt, en de redelijke termijn met niet meer dan twaalf maanden is overschreden. De belastingrechter kan dan volstaan met de constatering dat de redelijke termijn is overschreden.

3.4.4 Indien het financiële belang bij de procedure minder dan € 1.000 bedraagt en de redelijke termijn met meer dan twaalf maanden is overschreden, beslist de belastingrechter op een verzoek om vergoeding van immateriële schade naar bevind van zaken.¹¹ Het staat de belastingrechter vrij om – na afweging van alle daartoe in aanmerking te nemen belangen en omstandigheden, waaronder de mate van overschrijding van de redelijke termijn – ook in die gevallen te volstaan met de constatering dat de redelijke termijn is overschreden.

3.4.5 Met de hiervoor in 3.4.3 weergegeven aanpassing wordt aangesloten bij de rechtspraak van de Hoge Raad in strafzaken en in belastingzaken waarin een bestuurlijke boete in het geding is, en waarin wordt volstaan met de enkele constatering dat de redelijke termijn is overschreden indien het gaat om een boete die minder dan € 1.000 bedraagt.¹² Ook het EHRM verlangt niet dat een financiële compensatie wordt geboden in alle gevallen waarin een overschrijding van de redelijke termijn plaatsvindt. Het EHRM aanvaardt de mogelijkheid dat de lange duur van een procedure in bepaalde gevallen leidt tot geen enkele of slechts zeer geringe immateriële schade, en dat de rechter dan volstaat met de constatering dat de redelijke termijn is overschreden.¹³

3.4.6 Voor het overige handhaaft de Hoge Raad zijn hiervoor in 3.2.1 en 3.2.2 beschreven rechtspraak over het recht op vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn en over de omvang van een dergelijke vergoeding. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2024, 623

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 03-06-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:5019](#)

burgemeester van Zwijndrecht.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. Woningssluiting voor drie maanden. In de woning en de auto van verzoeker is netto 4.032,7 gram aan snoepwaren ('edibles') aangetroffen. Volgens het NFI bevatten zeven van de acht monsters THC, HHC en een relatief lage concentratie CBD. Verzoekers hebben verklaard dat zij monsters van de snoepwaren naar een onderzoeksbureau in Spanje hebben gestuurd voor een contra-expertise. De voorzieningenrechter vindt het wel aannemelijk dat sprake is van een overschrijding van de grens voor een handelshoeveelheid harddrugs, maar op dit moment is niet duidelijk hoe groot die overschrijding is. De voorzieningenrechter verwacht dat er in de bezwaarprocedure nadere informatie naar voren zal komen over de hoeveelheid THC in de snoepwaren, hetzij door aanvullende informatie van het NFI of de politie dan wel door informatie die uit de contra-expertise naar voren komt. De voorzieningenrechter vindt het van belang dat die nadere informatie wordt afgewacht voordat de woning wordt gesloten. Schorst het bestreden besluit tot twee weken na de bekendmaking van het besluit op bezwaar.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 624

Voorzieningenrechter Zeeland-West-Brabant, 31-05-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:3532](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente [plaats 2], het college.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.1, 3.7

Omgevingswet 4.14 lid 1

Invoeringswet Omgevingswet 4.103 lid 2

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. VOORBEREIDINGSBESLUIT. I.c. wordt geoordeeld dat het voorbereidingsbesluit in kwestie op grond van het overgangsrecht in de Omgevingswet niet is vervallen en een geldigheidsduur heeft van maximaal anderhalf jaar na 1 januari 2024.

[...] Voorbereidingsbesluit

[...] 9.3 Het voorbereidingsbesluit is vastgesteld op 6 februari 2023. Op grond van artikel 3.7, vijfde lid, van de Wro vervalt het voorbereidingsbesluit, indien niet binnen een jaar na de datum van inwerkingtreding daarvan een ontwerp voor een bestemmingsplan ter inzage is gelegd. Het voorbereidingsbesluit zou in volgens oud recht zijn vervallen op 7 februari 2024. Tussen partijen is niet in geschil dat het college op dat moment en ook thans nog geen ontwerp voor een bestemmingsplan ter inzage heeft gelegd.

9.4 Ter zitting heeft het college echter toegelicht dat het voorbereidingsbesluit op grond van het overgangsrecht in de Omgevingswet niet is vervallen maar zelfs een langere geldigheidsduur heeft.

9.5 Op grond van artikel 4.103, tweede lid, van de Invoeringswet Omgevingswet geldt, als het ontwerp van een bestemmingsplan niet voor de inwerkingtreding van de Omgevingswet ter inzage is gelegd, een voorbereidingsbesluit dat op grond van artikel 3.1 van de Wet ruimtelijke ordening is vastgesteld door de gemeenteraad als een voorbereidingsbesluit als bedoeld in artikel 4.14, eerste lid, van de Omgevingswet. In dat geval loopt de termijn, als bedoeld in het vierde lid van dat artikel, vanaf de datum van inwerkingtreding van de Omgevingswet.

9.6 Het voorbereidingsbesluit was op 1 januari 2024 nog geldig en heeft op grond van het overgangsrecht van de Omgevingswet thans de status van een voorbereidingsbesluit op grond van de omgevingswet én heeft een geldigheidsduur van maximaal anderhalf jaar na 1 januari 2024. Dit betekent dat het voorbereidingsbesluit nog van toepassing is op de aanvraag van verzoekster en dat het college dit terecht heeft meegenomen in de beoordeling van de aanvraag. Het betekent ook dat, behoudens intrekking ervan door de gemeenteraad, niet te verwachten is dat het voorbereidingsbesluit ten tijde van de nog te nemen beslissing op bezwaar zijn geldigheid al verloren zal hebben. [...]

JnB 2024, 625

MK Rechtbank Oost-Brabant, 13-06-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:2521](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant (GS NB) mede namens het college van gedeputeerde staten van Limburg, (GS L).

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.3 lid 1

Omgevingswet 3.8 lid 3

Aanvullingswet natuur Omgevingswet 2.2 lid 1, 2.9 lid 2

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. NATUURBESCHERMING. BEHEERPLAN.

Op 1 januari 2024 is de Omgevingswet in werking getreden. Een onherroepelijk beheerplan van de provincie voor een Natura 2000-gebied als bedoeld in artikel 2.3, eerste lid, van de Wnb geldt als beheerplan voor dat Natura 2000-gebied als bedoeld in artikel 3.8, derde lid, van de Omgevingswet op grond van artikel 2.2, eerste lid, van de Aanvullingswet natuur Omgevingswet. Het bestreden besluit is nog niet onherroepelijk want er wordt over geprocedeerd. Op basis van artikel 2.9, tweede lid, van de Aanvullingswet natuur Omgevingswet blijft het oude recht (het recht dat gold voor 1 januari 2024) van toepassing totdat het bestreden besluit onherroepelijk wordt. In deze uitspraak wordt daarom steeds verwezen naar de Wet natuurbescherming en niet naar de Omgevingswet.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Natuurbescherming".

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 626

MK ABRS, 19-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2505](#)

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II, artikel 2, aanhef en onderdeel 18, aanhef en onder b

WABO. HANDHAVING. VERGUNNINGVRIJ. Weigering handhavend op te treden tegen de aanwezigheid en het gebruik van een acculaadstation voor elektrische auto's op het terrein van Hotel Princeville. I.c. wordt geoordeeld dat voor het acculaadstation geen omgevingsvergunning nodig is op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 18, aanhef en onder b, van Bijlage II van het Bor. Het acculaadstation valt immers onder de letterlijke tekst van deze bepaling, te weten een bouwwerk, geen gebouw zijnde, ten behoeve van het opladen van accu's van voertuigen.

[...] Is het acculaadstation vergunningvrij?

[...] 8.3. Naar het oordeel van de Afdeling slaagt het betoog van Princeville en Tesla wel en is het standpunt van het college juist, dat voor het acculaadstation geen omgevingsvergunning nodig is op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 18, aanhef en onder b, van Bijlage II van het Bor. Het acculaadstation valt immers onder de letterlijke tekst van deze bepaling, te weten een bouwwerk, geen gebouw zijnde, ten behoeve van het opladen van accu's van voertuigen.

De tekst van deze bepaling bevat ook geen aanknopingspunt voor het oordeel dat het hier alleen zou gaan over een laadpaal, zoals [appellant sub 3] betoogt. Ook de bij de laadpalen behorende

omvormers en transformatorkast zijn bouwwerken ten behoeve van het opladen van accu's van voertuigen.

8.4. De systematiek en de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2, aanhef en onderdeel 18, aanhef en onder b, van Bijlage II van het Bor geven geen redenen om af te wijken van de letterlijke tekst van dit artikel en om de lezing van de rechtbank te volgen dat deze bepaling zo moet worden geïnterpreteerd dat deze alleen bedoeld is voor kleinschalige voorzieningen.

In de eerste plaats geeft de systematiek van het Bor geen indicatie dat voor de toepasselijkheid van artikel 2, onderdeel 18, van belang moet worden geacht dat sommige daarin genoemde vergunningvrije bouwwerken tot kleinschalige voorzieningen zijn beperkt, zoals het door [appellant sub 3] genoemde onderdeel 'onderdeel 18, aanhef en onder a'.

De Afdeling heeft daarbij eerder geoordeeld over een bouwwerk dat valt onder onderdeel b', '(naderingsverlichting). Daarbij heeft zij de schaal hiervan niet in de beoordeling betrokken (zie de uitspraak van de Afdeling van 18 januari 2017, [ECLI:NL:RVS:20179](#), onder 22.2).

In de tweede plaats blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling niet dat ondanks de redactie ervan, toch bedoeld is om de bouwwerken ten behoeve van het opladen van accu's van voertuigen te beperken tot kleinschalige voorzieningen.

In de nota van toelichting bij het besluit van 15 juni 2004 tot wijziging van [artikel 3 van] het Besluit bouwvergunningvrije en lichtbouwvergunningplichtige bouwwerken (hierna: Bblb) (Staatsblad 2004, 291) staat dat bij de categorie van bouwwerken die inmiddels is opgenomen in het huidige artikel 2, aanhef en onderdeel 18, aanhef en onder b, van Bijlage II van het Bor, bewust het begrip "van beperkte omvang" is geschrapt en expliciet is gemaakt op welke bouwwerken de betrokken bepaling specifiek van toepassing is.

In de Wet van 18 maart 2010, houdende regels met betrekking tot versnelde ontwikkeling en verwezenlijking van ruimtelijke en infrastructurele projecten (Crisis- en herstelwet) is aan dit artikelonderdeel toegevoegd: "het opladen van accu's van voertuigen met een elektromotor als hoofdmotor," (Staatsblad 2010, 135). De geschiedenis van totstandkoming van deze toevoeging geeft geen indicatie dat hiermee is beoogd een beperking aan te brengen voor de omvang van de bouwwerken of deze te beperken tot kleinschalige voorzieningen.

De geschiedenis van totstandkoming van het Besluit van 25 maart 2010, houdende regels ter uitvoering van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Besluit omgevingsrecht,) geeft ook geen indicatie dat een dergelijke beperking is beoogd bij het onderdeel waarin deze regels uit het Bblb in het Bor zijn overgenomen (Staatsblad 2010, 143; p. 152).

8.5. Anders dan de rechtbank overweegt, kan de planologische impact geen rol spelen bij de beoordeling van de vraag of het acculaadstation valt onder de regeling van artikel 2 van bijlage II van het Bor, omdat deze regeling juist een uitzondering bevat op - indien aan de orde - het vereiste van een omgevingsvergunning wegens strijd met een bestemmingsplan dat is opgenomen in artikel in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo).

[...] 8.8. Conclusie is dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat voor het acculaadstation een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de Wabo is vereist. Het college is er dus terecht vanuit gegaan dat een dergelijke vergunning niet nodig is en dat op die grond niet handhavend tegen het acculaadstation kan worden opgetreden. [...]

JnB 2024, 627

Voorzieningenrechter ABRS, 14-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2443](#)

college van burgemeester en wethouders van Cranendonck.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 4 aanhef en onderdeel 9

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. KRUIJEL. Beroep tegen het uitblijven van een besluit van het college van burgemeester en wethouders op haar aanvraag om omgevingsvergunning voor het voortzetten van de opvang van asielzoekers in de voormalige Nassau-Dietzkazerne te Budel. De Afdeling volgt het oordeel van de rechtbank dat op de behandeling van de aanvraag van het COA artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor, en dus de reguliere procedure, van toepassing is. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat de opvang van asielzoekers zoals genoemd in die bepaling niet alleen ziet op opvang in de strikte zin van het woord, namelijk het bieden van huisvesting, maar zich uitstrekt tot opvang in meer brede zin, dus inclusief ondersteunende voorzieningen zoals onderwijs, medische zorg, winkelvoorzieningen, sport- en recreatieruimten en kantoren ten behoeve van de organisatie van die opvang.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 628

MK Rechtbank Oost-Brabant, 13-06-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:2521](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant (GS NB) mede namens het college van gedeputeerde staten van Limburg, (GS L).

Habitatrichtlijn 2

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.3, 2.7 lid 2, 2.9 lid 1 tot en met lid 3, 6.3 lid 1, 8.1 lid 2

Omgevingswet 5.1 aanhef en lid 1 onder e

Grondwaterwet 11 lid 1, lid 3, 14 lid 1

NATUURBESCHERMING. BEHEERPLAN. Wijziging beheerplan en de daarin vervatte weigering om een algemene vrijstelling op te nemen voor het onttrekken van grondwater ten behoeve van de beregening van open teelt in de gebieden rondom de Peelvenen. De rechtbank verklaart een aantal beroepen niet-ontvankelijk, omdat deze eisers bestaande rechten hebben. De beroepen van de overige eisers zijn ongegrond. Dat betekent dat het bestreden besluit in stand blijft en dat er geen gehele, gedeeltelijke of tijdelijke vrijstelling komt voor grondwateronttrekkingen voor agrarische beregening in de bufferzones rondom beide Natura 2000-gebieden. De rechtbank benadrukt dat dit nog niet wil zeggen dat deze grondwateronttrekkingen helemaal niet meer mogelijk zijn. Mogelijk hebben deze eisers of andere agrariërs in de bufferzones bestaande rechten die op dit moment onvoldoende vaststaan. In ieder geval kunnen zij een natuurvergunning aanvragen. Hierbij zal moeten worden onderzocht of vanwege de aangevraagde grondwateronttrekking significante gevolgen optreden op de Peelvenen en kunnen beschermingsmaatregelen worden betrokken.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak opgenomen onder het kopje "Omgevingswet".

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 629

MK CRvB, 03-06-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1120](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 5

WET WIA. CBBS. 60-PLUSSEER. Appellant is al voor 1 oktober 2022 ziek geworden en valt reeds daarom niet onder het 60-plussersbeleid. Verder geldt dat dit beleid niet wordt toegepast op herbeoordelingen, zoals bij appellant het geval is. Beroep op gelijkheidsbeginsel slaagt dan ook niet.

4.1. De Raad beoordeelt of de rechtbank terecht het besluit over de beëindiging van de WIA-uitkering van appellant in stand heeft gelaten aan de hand van wat appellant in hoger beroep heeft aangevoerd, de beroepsgronden. De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep niet slaagt. [...]

Medische beoordeling

4.4. Appellant wordt niet gevolgd in zijn stellingen dat geen rekening is gehouden met de artrose in de pols en de pijn die hij ondervindt bij het bedienen van een toetsenbord en muis. [...] In de FML zijn [...] volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep voldoende beperkingen aangenomen. De Raad ziet geen reden om deze conclusie en de daaraan ten grondslag liggende motivering van de verzekeringsarts bezwaar en beroep voor onjuist te houden. [...]

Arbeidskundige beoordeling

4.7. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft in het rapport van 19 juli 2023 voldoende en inzichtelijk gemotiveerd waarom de gronden van appellant in hoger beroep niet slagen. [...]

4.8. Appellant heeft aangevoerd dat het Uvw bij de beoordeling een verkeerde versie van het Handboek CBBS heeft gehanteerd, namelijk versie 5 in plaats van versie 4. Daarnaast heeft hij in het bijzonder gewezen op bladzijde 74 van het Handboek CBBS versie 4, die ziet op werkervaring. De Raad wijst erop dat het CBBS slechts een hulpmiddel is om vast te stellen welke functies appellant ondanks zijn beperkingen kan verrichten. Volgens vaste rechtspraak van de Raad [...] is het CBBS in beginsel rechtens aanvaardbaar te achten als ondersteunend systeem en ondersteunende methode bij de beoordeling of, en zo ja in welke mate, iemand arbeidsongeschikt is te achten in de zin van de arbeidsongeschiktheidswetten. Bovendien heeft de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep bij het selecteren van de functies breder gekeken dan alleen naar de vereiste werkervaring.

4.9. Omdat twijfel aan de arbeidskundige grondslag ontbreekt, bestaat geen aanleiding voor het oproepen van een arbeidsdeskundig analist als getuige.

Gelijkheidsbeginsel

4.10. Tot slot heeft appellant een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel. Vanaf 1 oktober 2022 worden 60-plussers die twee jaar lang ziek zijn niet meer beoordeeld door een verzekeringsarts. Daardoor komen zij eerder dan voorheen in aanmerking voor een volledige WIA-uitkering. Volgens appellant leidt dit tot rechtsongelijkheid, omdat hij wel is beoordeeld door een verzekeringsarts, met als gevolg dat zijn WIA-uitkering is beëindigd. Het Uvw heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat het hier niet gaat om gelijke gevallen. Appellant is al voor 1 oktober 2022 ziek geworden en valt reeds daarom niet onder dit beleid. Verder geldt dat dit beleid niet wordt toegepast op

herbeoordelingen, zoals bij appellant het geval is. Deze toelichting wordt gevolgd. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel slaagt daarom niet. [...]

5. Het hoger beroep slaagt niet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2024, 630

MK CRvB, 22-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1132](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

WMO 2015. Ingangsdatum maatwerkvoorziening juist vastgesteld. De pgb-tarieven bedragen (maximaal) 90% van de kostprijs van de goedkoopste voorziening in natura. Niet gebleken is dat de op deze wijze vastgestelde hoogte van het pgb ontoereikend is.

4.2. Het college heeft in het bestreden besluit afdoende gemotiveerd waarom gekozen is voor 1 augustus 2016 als ingangsdatum van de maatwerkvoorziening en het daarmee samenhangende pgb. Wat appellante heeft aangevoerd leidt niet tot het oordeel dat deze ingangsdatum niet gevolgd zou kunnen worden.

4.3. Uit het bestreden besluit blijkt dat de gehanteerde pgb-tarieven op grond van de geldende verordening zijn gebaseerd op de uurtarieven voor professionele ondersteuning. Deze pgb-tarieven bedragen (maximaal) 90% van de kostprijs van de goedkoopste voorziening in natura. Dit geldt zowel voor het pgb voor ondersteuning bij het huishouden als voor het pgb voor ondersteuning bij sociaal en persoonlijk functioneren. Niet gebleken is dat de op deze wijze vastgestelde hoogte van het pgb ontoereikend is.

4.4. Het college heeft afdoende toegelicht en gemotiveerd hoe in de situatie van appellante de hoogte van het pgb is berekend en waarom bij de toepassing van de pgb-tarieven is uitgegaan van de cliëntgroep 'lichamelijk beperkt'. Dat het college bij een later aan appellante verstrekt pgb is uitgegaan van een andere cliëntgroep met een hoger pgb-tarief, maakt dit niet anders. Appellante heeft verder niet aannemelijk gemaakt dat zij is aangewezen op duurdere ondersteuning bij het huishouden buiten kantooruren om. Voor het pgb voor ondersteuning bij sociaal en persoonlijk functioneren heeft het college ter zitting toegelicht dat het natura-tarief – waarvan het pgb-tarief is afgeleid – een component bevat voor ondersteuning die buiten kantooruren wordt geleverd en die duurder is.

JnB 2024, 631

MK CRvB, 29-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1137](#)

college van burgemeester en wethouders van Sluis.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

WMO 2015. AANVRAAG AANPASSING GEHUURDE WONING. PASSENDE BIJDRAGE.

Eigenaar woning is belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb

([ECLI:NL:CRVB:2013:2716](#)). Anders dan de rechtbank komt de Raad tot de conclusie dat het college zijn besluit niet op het advies dat het college ten grondslag heeft gelegd aan het bestreden besluit mocht baseren. Tussen appellante en het college is afgesproken dat het advies tussen hen bindend zou zijn, mits het zorgvuldig en deugdelijk was. Het programma van eisen van revalidatiecentrum Revant diende het uitgangspunt te zijn bij het opstellen van het advies. Het advies bevat onvoldoende informatie om te kunnen beoordelen of deze variant voldoet aan het programma van eisen van Revant en de eisen van de Wmo 2015, waaronder begrepen de vraag of de voorziening feitelijk gerealiseerd kan worden. Het college dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen. Hierbij dient rekening te worden gehouden met het bepaalde in artikel 2.3.7, tweede lid, van de Wmo 2015.

JnB 2024, 632

MK CRvB, 22-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1124](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Besluit administratieve bepalingen (BABW) 49 lid 1

Regeling gehandicaptenparkeerkaart (Regeling)

BABW. EUROPESE GEHANDICAPTENPARKEERKAART. VERGEWISPLICHT. Het college heeft bestreden besluit 1 gebaseerd op de adviezen van de GGD. Deze adviezen zijn zo geformuleerd dat onduidelijk is op welke wijze de arts tot haar conclusie is gekomen dat betrokkene in redelijkheid in staat is zelfstandig een afstand van meer dan 100 meter aan één stuk te voet te overbruggen. De adviezen waren dermate summier dat zij het college geen aanknopingspunt boden om invulling te geven aan de vergewisplicht. Het had dan ook op de weg van het college gelegen om een nadere toelichting op de adviezen te vragen. Het college heeft in besluit 2 zijn standpunt gehandhaafd dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden voor een gehandicaptenparkeerkaart voor een bestuurder. Naar het oordeel van de Raad is ook uit dit advies niet op te maken wat is onderzocht en hoe tot de conclusie is gekomen dat betrokkene niet aan de voorwaarde voor een gehandicaptenparkeerkaart voldoet. Daarmee heeft het college ook aan bestreden besluit 2 geen volledig en zorgvuldig onderzoek ten grondslag gelegd. Het college dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2024, 633

MK ABRS, 19-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2499](#)

burgemeester van Rotterdam.

Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam 2012 (APV) 2.28 lid 5 aanhef en onder b

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. Weigering

exploitatievergunning voor snookercentrum in Rotterdam. Rechtstreekse toetsing bestreden besluit aan het evenredigheidsbeginsel en beoordeling of de toepassing van de weigeringsgrond van artikel 2.28 vijfde lid, aanhef en onder b, van de APV voor appellante onevenwichtig is en daarom in het voorliggende geval buiten toepassing moet blijven.

Verwijzing naar CBb 26-03-2024, [ECLI:NL:CBB:2024:190](#). In het geval van appellante is geen sprake van bijzondere omstandigheden die maken dat het bestreden besluit voor haar onredelijk bezwarend is.

[...] 7.1. Zoals volgt uit de uitspraak van de grote kamer van het College van Beroep voor het bedrijfsleven (hierna: CBb) van 26 maart 2024, [ECLI:NL:CBB:2024:190](#), moet de bestuursrechter telkens bepalen of een beroep op het evenredigheidsbeginsel strekt tot exceptieve toetsing van (een bepaling in) het algemeen verbindende voorschrift, tot rechtstreekse toetsing van het bestreden besluit waarmee aan het algemeen verbindende voorschrift toepassing is gegeven of tot beide. Als een beroep alleen inhoudt dat toepassing van de bepaling in het voorliggende geval onevenredig uitpakt en daarom buiten toepassing moet blijven, toetst de bestuursrechter het bestreden besluit rechtstreeks aan het evenredigheidsbeginsel.

7.2. Zoals verder volgt uit de voornoemde uitspraak van het CBb van 26 maart 2024, heeft bij een gebonden bevoegdheid op het niveau van het algemeen verbindende voorschrift al een belangenafweging in algemene zin plaatsgevonden. De uitkomst daarvan is neergelegd in de voorwaarden voor de uitoefening van die bevoegdheid. Daarmee is in beginsel ook de evenredigheid van het besluit gegeven. Het te nemen besluit volgt namelijk uit het wel of niet vervuld zijn van de toepassingsvoorwaarden en het bestuursorgaan hoeft daarbij geen belangenafweging te maken. Toch kunnen er bijzondere omstandigheden zijn die maken dat in een voorliggend geval toepassing van het algemeen verbindende voorschrift voor een of meer belanghebbenden zozeer in strijd komt met het evenredigheidsbeginsel dat die toepassing achterwege moet blijven. Dit betekent dat het bestuursorgaan nog wel moet beoordelen of er bijzondere omstandigheden zijn die maken dat toepassing van het algemeen verbindende voorschrift in het voorliggende geval tot een onevenredige uitkomst zou leiden. Daarbij gaat het dan alleen nog om de evenwichtigheid. Een besluit is onevenwichtig als het in de gegeven omstandigheden voor een of meer belanghebbenden onredelijk bezwarend is.

7.3. In de kern betoogt [appellante] dat de toepassing van de weigeringsgrond van artikel 2.28 vijfde lid, aanhef en onder b, van de APV in haar geval leidt tot onevenredige gevolgen en dat deze daarom buiten toepassing moet worden gelaten. De Afdeling zal het bestreden besluit daarom rechtstreeks toetsen aan het evenredigheidsbeginsel en beoordelen of de toepassing van die bepaling voor [appellante] onevenwichtig is en daarom in het voorliggende geval buiten toepassing moet blijven.

7.4. Naar het oordeel van de Afdeling is in het geval van [appellante] geen sprake van bijzondere omstandigheden die maken dat het bestreden besluit voor haar onredelijk bezwarend is. De Afdeling acht daartoe het volgende van belang.

Vooropgesteld moet worden dat de burgemeester de aanvraag van [appellante] heeft afgewezen vanwege strijd met het horecagebiedsplan en niet op grond van de Wet Bibob. De omstandigheid dat in het verleden een Bibob-onderzoek heeft plaatsgevonden, is op zichzelf geen bijzondere omstandigheid die het besluit onevenwichtig maakt. Ook het besluit tot weigering van de voorlopige exploitatievergunning van 23 februari 2018, vanwege het Bibob-onderzoek, is geen bijzondere omstandigheid. Dat besluit is namelijk niet door een bestuursrechter vernietigd, zodat de Afdeling van de rechtmatigheid daarvan moet uitgaan. Verder acht de Afdeling van belang dat de burgemeester tijdens de zitting van de Afdeling heeft toegelicht dat in het besluit van 23 februari 2018 is vermeld dat de weigering van een voorlopige vergunning niet op voorhand betekent dat de reguliere vergunning ook zal worden geweigerd. Het is evenwel nooit tot een beslissing over een reguliere vergunning gekomen, omdat [appellante] op eigen initiatief de aanvraag daarvoor heeft ingetrokken. De gevolgen daarvan komen voor haar eigen rekening. Er is dan ook geen sprake van een overmachtssituatie en een schending van de onschuldpresumptie van artikel 6 van het EVRM. [...]

JnB 2024, 634

MK ABRS, 19-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2494](#)

burgemeester van Rotterdam, appellant.

Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam 2012 (APV) 2:35

APV. SLUITING GEBOUW. Sluiting buurtwinkel voor onbepaalde tijd. Als een bestuursorgaan een bestendige bestuurspraktijk hanteert, geldt als uitgangspunt dat het de toepassing daarvan steeds moet motiveren. Hetzelfde geldt als een bestuursorgaan van een door hem gehanteerde bestendige bestuurspraktijk afwijkt. Indien wordt afgeweken van een vaste gedragslijn, moet de rechter onderzoeken of de afwijking deugdelijk is gemotiveerd.

Verwijzing naar ABRS 15-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1016](#). De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat de burgemeester i.c. een bestendige bestuurspraktijk hanteert waarbij hij voor de duur van de sluiting van bedrijfspanden aansluit bij het sluitingsbeleid van de Horecanota. De burgemeester heeft onvoldoende gemotiveerd waarom hij heeft mogen besluiten tot een sluiting voor onbepaalde tijd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2024, 635

MK ABRS, 12-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2393](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 21 lid 1 aanhef en onder a

HUISVESTING. BOETE. OVERTREDER. FUNCTIONEEL DADERSCHAP. Boete aan B.V. (eigenaar) vanwege de onttrekking van een woning aan de woningvoorraad. Exploitatie Bed & Breakfast (B&B). I.c. wordt geoordeeld dat het college de B.V. ten onrechte als functioneel dader heeft aangemerkt en haar ten onrechte een boete heeft opgelegd. Het college heeft niet aangetoond dat de B.V. de overtreding zou hebben aanvaard.

[...] 1. De B.V. is sinds december 2017 eigenaar van de woning aan [locatie] in Amsterdam (hierna: de woning). [partij] is huurder van deze woning en staat in de basisregistratie personen op dit adres ingeschreven. De woning is bij de gemeente als Bed en Breakfast (hierna: B&B) aangemeld.

[...] Functioneel daderschap

[...] Is de gedraging de B.V. dienstig geweest?

8. In het handelsregister staat dat de B.V. zich bezighoudt met financiële holdings. Volgens het college is het de uitdrukkelijke bedoeling van zowel de B.V. als [partij] geweest om tevens een B&B in de woning te exploiteren in strijd met de daarvoor geldende regels zodat vanwege de hoge opbrengsten [partij] ook de huur kon betalen. Echter, het college heeft dit niet met stukken onderbouwd. Dit volgt ook niet uit de overgelegde huurovereenkomst die [partij] nog met de vorige eigenaar in december 2015 heeft gesloten en door de B.V. is overgenomen. Gelet hierop volgt de Afdeling het standpunt van het college dat de gedraging de B.V. dienstig is geweest niet. Beschikking en aanvaarding door de B.V.?

9. Tussen partijen is niet in geschil dat de B.V. kan beschikken over de wijze waarop de woning gezien de toegekende bestemming wordt gebruikt. De vraag is of de B.V. de overtreding heeft aanvaard.

9.1. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college niet aangetoond dat de B.V. de overtreding zou hebben aanvaard. Hierbij is allereerst van belang dat in de huurovereenkomst staat dat [partij] het gehuurde uitsluitend als woonruimte met toestemming tot exploitatie B&B mocht gebruiken. Dit betekent echter niet dat daarmee (ook) illegale verhuur aan toeristen wordt aanvaard. Daarnaast heeft de B.V. op de zitting bij de Afdeling toegelicht dat [aandeelhouder] na de koop de woning heeft bezocht en met [partij] heeft gesproken over de exploitatie als B&B. [partij] stond op het adres ingeschreven en op grond van de feitelijke situatie waren er geen aanwijzingen dat hij daar niet daadwerkelijk woonde. Het was mogelijk de woning als B&B overeenkomstig de 60/40-regel te exploiteren. Het is dan aan het college om met concrete feiten en omstandigheden te onderbouwen waarom de B.V. al bij de aanvang van de huur wist of kon weten dat in werkelijkheid de woonfunctie niet overheersend zou zijn. Het college heeft dat niet gedaan. Het college heeft verder niet onderbouwd dat de B.V. het gebruik van de woning onvoldoende heeft gecontroleerd. Hierbij is van belang dat gedurende de periode tussen de koop van de woning in december 2017 en het bezoek van de toezichthouders van de gemeente in september 2018 niet is gebleken dat er aanwijzingen waren voor de B.V. die aanleiding gaven om onrechtmatig gebruik van de woning te vermoeden. Op de zitting bij de Afdeling heeft de B.V. toegelicht dat nadat zij bekend is geworden met de overtreding actie heeft ondernomen om de huurrelatie met [partij] te beëindigen en deze ook is beëindigd.

Onder deze omstandigheden heeft het college niet aangetoond dat de B.V. de overtreding zou hebben aanvaard. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB 2024, 636

MK ABRS, 19-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2453](#)

minister voor Primair en Voortgezet Onderwijs (minister).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet voortgezet onderwijs 2020

ONDERWIJS. BEKOSTIGINGSBESLUIT. BELANGHEBBENDE. Beëindigen bekostiging Isaac Beeckman Academie (IBA) in Kapelle. De Afdeling overweegt dat zowel de docenten, als de ouders en leerlingen van de IBA een rechtstreeks belang hebben bij het bekostigingsbesluit. Het is niet in geschil dat de beëindiging van de bekostiging per 1 augustus 2024 tot gevolg heeft dat de IBA vanaf dat moment haar deuren moet sluiten. Voor de docenten betekent dit dat zij vanaf 1 augustus 2024 niet meer aan de slag kunnen als leerkracht op de IBA. Daardoor bestaat er de reële mogelijkheid dat de docenten door het bekostigingsbesluit feitelijk worden geraakt in een aan een fundamenteel recht op arbeid ontleend belang. Voor de ouders en leerlingen betekent de sluiting van de IBA dat de leerlingen geen onderwijs meer op die school kunnen volgen. Nog daargelaten of daarmee, gezien het voor de IBA karakteristieke kleinschalige onderwijs in de regio, de keuzevrijheid voor onderwijs wordt ingeperkt, hebben de kinderen door de sluiting geen toegang tot onderwijs op die school. Daardoor bestaat ook voor de ouders en leerlingen de reële mogelijkheid dat zij door het bekostigingsbesluit feitelijk worden geraakt in een aan een fundamenteel recht op onderwijs ontleend belang. Volgens de rechtspraak (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 26 juni 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1984](#)) betekent het voorgaande dat zowel de docenten, als de ouders en leerlingen als belanghebbenden in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb bij het bekostigingsbesluit moeten worden aangemerkt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2024, 637

MK ABRS, 19-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2500](#)

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier (hierna: het college).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2

Wegenverkeerswet 1994 2, 14, 15

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer 12, 21, 24

WEGENVERKEERSWET. VERKEERSBESLUIT. ZORGVULDIGHEID. Afsluiten dijk voor motorrijders in het weekend. I.c. wordt geoordeeld dat het verkeersbesluit onzorgvuldig is voorbereid. Naar het oordeel van de Afdeling zijn de (subjectieve) klachten van omwonenden over motorfietsen op de Zuiderdijk in het evaluatierapport niet geobjectiveerd, maar slechts, door middel van een enquête, vastgelegd. Dit is geen objectief verkeersgegeven waaruit de noodzaak voor het verbod voor motorfietsers op de Zuiderdijk valt af te leiden. Het college had geluidsmetingen moeten uitvoeren en moeten onderzoeken of die metingen kunnen leiden tot de conclusie dat motorfietsen te veel geluid op de Zuiderdijk produceren.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2024, 638

Rechtbank Rotterdam, 10-06-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:5335](#)

Autoriteit Consument & Markt (ACM).

Wet open overheid (Woo) 2.1, 5.5

WOO. VERZOEKEN OP GROND VAN ARTIKEL 5.5 WOO. Strekking van artikel 5.5 van de Woo. Bij de belangenafweging op grond van de artikelen 5.1 en 5.2 wordt het belang van de openbaarheid afgewogen tegen de belangen, genoemd in de artikelen 5.1 en 5.2. Bij de belangenafweging op grond van artikel 5.5 wordt het recht van de verzoeker op de op hem betrekking hebbende informatie afgewogen tegen de in de artikelen 5.1 en 5.2 opgenomen belangen.

[...] De strekking van artikel 5.5. Woo.

7.1. Niet in geschil is dat het in deze zaken niet gaat om openbaarmaking voor een ieder, maar om het verstrekken van documenten aan enkel eiseres op grond van artikel 5.5, eerste lid van de Woo. Dat is ook, anders dan in de primaire fase, uitdrukkelijk de grondslag van de beide bestreden besluiten. Hiervoor is vereist dat het gaat om informatie die ziet op de indiener van het Woo verzoek en die in documenten is neergelegd. De rechtbank is hierboven al ingegaan op de vraag of de gevraagde informatie is neergelegd in documenten. De rechtbank zal nu beoordelen of de ACM het verstrekken van de in documenten neergelegde gevraagde informatie gedeeltelijk heeft mogen weigeren.

7.2. Ten aanzien van artikel 5.5. van de Woo geldt dat het bestuursorgaan de gevraagde informatie verstrekt, tenzij een van de uitzonderingsgronden van de artikelen 5.1 en 5.2 niet alleen aan openbaarmaking, maar ook aan verstrekking aan de verzoeker in de weg staat. De in de artikelen 5.1 en 5.2 genoemde belangen worden bij toepassing van artikel 5.5 op een andere manier

afgewogen dan bij toepassing van de artikelen 5.1 en 5.2. Immers bij de belangenafweging op grond van de artikelen 5.1 en 5.2 wordt het belang van de openbaarheid afgewogen tegen de belangen, genoemd in de artikelen 5.1 en 5.2. Bij de belangenafweging op grond van artikel 5.5 wordt het recht van de verzoeker op de op hem betrekking hebbende informatie afgewogen tegen de in de artikelen 5.1 en 5.2 opgenomen belangen. Zie de geconsolideerde artikelsgewijze toelichting bij de Wet open overheid (bijlage bij kamerstuk 33328 nr. AB van 22 november 2021).

7.3. De ACM heeft zich in het verweerschrift van 11 april 2024 op het standpunt gesteld dat de persoonsgegevens van de ACM medewerkers en derden geen op eiseres betrekking hebbende informatie is en daarom niet onder de 'scope' van artikel 5.5 van de Woo vallen. Dit standpunt heeft de ACM niet in de bestreden besluiten verwoord, maar eerst in het verweerschrift. Eiseres heeft hier dan ook pas ter zitting op kunnen reageren. Hoewel, zo begrijpt de rechtbank, de ACM dit thans als haar primaire standpunt opvoert, zal de rechtbank daarom eerst het in het bestreden besluit ingenomen standpunt beoordelen.

[...] Eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer

[...] 8.2. De rechtbank is van oordeel dat de ACM op juiste wijze toepassing heeft gegeven aan deze uitzonderingsgrond voor wat betreft namen en andere persoonsgegevens, zoals telefoonnummers. De ACM heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het belang van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer zich verzet tegen openbaarmaking van deze persoonsgegevens. Het gaat hier om persoonsgegevens van medewerkers die geen zodanige 'publieke functie' uitoefenen. De ACM stelt terecht dat het privacybelang van deze personen zwaar weegt en dat dit belang onverkort geldt bij het verstrekken van de gegevens aan alleen eiseres. De namen en andere persoonsgegevens van personen met een hogere (publieke) functie zijn wel verstrekt. Ter zitting is door de ACM toegelicht dat dit geldt voor functies vanaf directeursniveau. Overwogen wordt dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat en in hoeverre het niet verstrekken en van de persoonsgegevens van de ACM medewerkers en derden haar verdediging in de boetezaak zou kunnen schaden.

8.3. De ACM hoefde de persoonsgegevens van ACM medewerkers tot aan directeursniveau en de persoonsgegevens van derden ter eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van deze betrokken personen niet te verstrekken. De rechtbank merkt hierbij op dat in de toepassing van deze uitzonderingsgrond besloten ligt dat de ACM deze persoonsgegevens als (mede) betrekking hebbend op eiseres heeft aangemerkt. Hiermee heeft de ACM naar het oordeel van de rechtbank artikel 5.5. van de Woo juist toegepast. Als de documenten op eiseres betrekking hebbende (inhoudelijke) informatie behelzen, ziet de rechtbank niet in te zien waarom de daarin vermelde persoonsgegevens, van geadresseerden, verzenders of betrokkenen bij deze informatie, niet als mede op verzoeker betrekking hebbend kan worden gezien. Voor zo'n beperkte uitleg biedt de wetgeschiedenis ook geen aanknopingspunten. [...]

JnB 2024, 639

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 03-06-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:2976](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Venlo, het college.

Wet open overheid (Woo) 4.1, 4.4, 5.1 lid 2 aanhef en onder e

WOO. PERSOONLIJKE LEVENSSFEER. Openbaarmaking beeldmateriaal afkomstig van verzoeker (foto's en video's). De voorzieningenrechter is van oordeel dat verzoeker voldoende heeft toegelicht op welke manier persoonsgegevens uit de documenten zijn te herleiden. De voorzieningenrechter sluit niet uit dat het op basis van het beeldmateriaal dat het college openbaar wil maken mogelijk is de auteur van het beeldmateriaal te achterhalen. Het besluit wordt geschorst tot zes weken na bekendmaking van het besluit op bezwaar.

JnB 2024, 640

Rechtbank Midden-Nederland, 23-05-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:3283](#)

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:55d lid 1

Wet open overheid (Woo)

WOO. NIET TIJDIG BESLISSEN. TWEEDE BEROEP. I.c. is tussen partijen niet in geschil dat de beslistermijn is overschreden. Het beroep van eiser is dus gegrond. Omdat de minister nog geen volledig besluit heeft genomen op het Woo-verzoek van eiser, bepaalt de rechtbank dat zij dit alsnog moet doen. De minister moet dat in beginsel doen binnen twee weken na het verzenden van de uitspraak. Zij heeft echter gemotiveerd verzocht om een langere termijn. De rechtbank volgt eiser niet in zijn standpunt dat er gelet op de eerdere uitspraak van de rechtbank van 14 maart 2023, waarin aan de minister een beslistermijn van twee weken is gegeven, geen ruimte meer zou zijn om nu nog een nadere termijn te stellen. In een geval zoals hier aan de orde, waarbij op enig moment is gebleken dat het om aanzienlijk meer documenten gaat dan was voorzien, ligt het op de weg van de rechtbank om een nieuwe termijn te stellen. Daarbij moet de rechtbank een verantwoorde keuze maken in het dilemma tussen snelheid en zorgvuldigheid. Zelfs als dit dilemma is veroorzaakt door een bestuursorgaan zelf, betekent dat niet zonder meer dat zorgvuldigheid wordt opgeofferd aan snelheid. De rechter stelt een nadere termijn die niet onnodig lang, maar ook niet onrealistisch kort is. De rechtbank stelt de uiterste datum waarop volledig op het Woo-verzoek beslist moet zijn in dit geval op 1 oktober 2024.

JnB 2024, 641

Rechtbank Midden-Nederland, 27-05-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:3285](#)

minister van Algemene Zaken (AZ), de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK), minister van Economische Zaken en Klimaat (EZK).

Wet open overheid (Woo) 5.2 lid 1

WOO. CONCEPTVERSIES. PERSOONLIJKE BELEIDSOPVATTINGEN. Toepassing van het begrip persoonlijke beleidsopvatting zoals geformuleerd in de Woo. I.c. wordt geoordeeld dat een aantal passages in de concepten ten onrechte is aangemerkt als persoonlijke beleidsopvatting. Onderdelen die een overwegend objectief karakter hebben, kunnen niet worden aangemerkt als persoonlijke beleidsopvattingen. Ten aanzien van andere passages is ten onrechte niet bezien of de persoonlijke beleidsopvattingen in niet herleidbare vorm toch openbaar gemaakt kunnen worden. Hierbij is van belang dat het de bedoeling van artikel 5.2, tweede lid, is dat de ambtenaar beschermd wordt, en niet het bestuursorgaan. Ook publiek debat over niet gevolgde opvattingen of voorstellen kan bijdragen aan een goede en democratische bestuursvoering. Onder de uitzonderlijke omstandigheden van dit geval ziet de rechtbank zich genoodzaakt om zelf in de zaak te voorzien door de passages aan te wijzen die voor openbaarmaking in aanmerking komen.

[...] Deze beroepsprocedures gaan over een verzoek om openbaarmaking op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) dat eiser op 18 januari 2021 bij de minister van AZ heeft ingediend. Eiser heeft verzocht om openbaarmaking van alle conceptversies van de brief van de minister van AZ aan de voorzitter van de Tweede Kamer, met daarin de reactie van het kabinet op het rapport 'Ongekend onrecht' (de kamerbrief), alle conceptversies van het nieuwsbericht van 15 januari 2021 over dat rapport en alle redeneerlijnen, Q&A's en memo's over de kabinetsreactie.

[...] *Mochten de ministers van AZ en BZK openbaarmaking van overige concept kamerbrieven integraal weigeren?*

[...] 15. In de kern draait het bij deze beroepen om de vraag hoe het begrip persoonlijke beleidsopvatting, zoals geformuleerd in de Woo, moet worden toegepast. Uit de parlementaire geschiedenis leidt de rechtbank af dat het onder de Wob ontstane regime over artikel 11, eerste lid, van die wet, in beginsel onder de Woo op hoofdlijnen wordt voortgezet. De achtergrond hiervan is dat ambtenaren frank en vrij hun opvatting moeten kunnen geven over beleidskwesties en beleidskeuzes, ten behoeve van het intern beraad. Een zekere mate van intimiteit en veiligheid is noodzakelijk om te kunnen komen tot een effectieve besluitvorming. Ambtenaren en bestuurders moeten vrijelijk met elkaar van gedachten kunnen wisselen over een dossier, beleidsproces, ambtelijk advies of wetsontwerp. Zij moeten hun persoonlijke beleidsopvattingen kunnen articuleren, zonder dat een dergelijk advies de volgende dag in de krant staat, of onderwerp vormt van parlementair debat.⁵

15.1. Met de Woo is echter ook een wijziging van de bestaande praktijk beoogd. Artikel 5.2, eerste lid, van de Woo bevat een aanscherping ten opzichte van artikel 11, eerste lid, van de Wob, die onterechte aanmerking als persoonlijke beleidsopvatting moet tegengaan. De uitvoeringspraktijk zoals die zich de afgelopen decennia heeft uitgekristalliseerd laat namelijk een onbedoelde uitbreiding en oprekking van het beroep op deze uitzonderingsgrond zien. De wetgever wil met de wetwijziging voorkomen dat objectieve gegevens worden uitgezonderd van openbaarheid op grond van artikel 5.2, eerste lid, van de Woo.⁶ Naarmate er sprake is van meer objectieve informatie in een document, zal er dus minder snel sprake zijn van persoonlijke beleidsopvattingen. Hiertoe is de definitie aangescherpt.

15.2. In het tweede lid van artikel 5.2 van de Woo wordt openbaarmaking van persoonlijke beleidsopvattingen alsnog mogelijk gemaakt met het oog op een goede en democratische bestuursvoering. In dat geval moet de openbaarheid zwaarder wegen. Daarbij geldt, anders dan eiser aanneemt, dat een persoonlijke beleidsopvatting niet noodzakelijkerwijs gekoppeld hoeft te zijn aan één persoon, maar ook afkomstig kan zijn van een groep personen. Herleidbaarheid tot die persoonlijke beleidsopvattingen is evenmin beperkt tot herleidbaarheid tot één persoon. De beslissing om persoonlijke beleidsopvattingen openbaar te maken in niet tot de personen herleidbare vorm, is een bevoegdheid waarbij een bestuursorgaan beslissruimte heeft. Het vergt een afweging van belangen, zo volgt uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 24 februari 2021 (Vuurwerkkramp Enschede).⁷ In die uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat het feit dat het in die zaak om een belangrijke maatschappelijke en gevoelige kwestie gaat, daarbij moet worden meegewogen. Dit kan ertoe leiden dat persoonlijke beleidsopvattingen toch openbaar moeten worden, omdat het belang van openbaarheid zwaarder weegt. Weliswaar is deze uitspraak gedaan onder de reikwijdte van de Wob, maar uit de parlementaire geschiedenis blijkt dat de wetgever de in die uitspraak verrichte rechterlijke toetsing ziet als een leidraad voor de beoordeling van zowel Wob als Woo-besluiten over de toepassing van de weigeringsgrond 'persoonlijke beleidsopvattingen in documenten bestemd voor intern beraad'.⁸

[...] 16.1. Het inleidende onderdeel in bijlage 2 van BZK kwalificeert de rechtbank als een persoonlijke weergave van 'het boetekleed aantrekken', dat op een andere wijze in het concept is verwoord dan in de eindtekst. De ministers hebben deze van de uiteindelijke eindversie afwijkende inleiding, mogen weigeren openbaar te maken omdat het gaat om persoonlijke beleidsopvattingen.

16.2. Verder bevatten de concepten met name verschillen in indeling, volgorde en benaming van tussenkopjes en hoofdstukken. Ook dit zijn naar het oordeel van de rechtbank uitingen van persoonlijke voorkeuren of voorstellen, die met name tekstueel en redactioneel zijn, maar die uiteindelijk wel, zij het op iets andere manier, in de eindtekst zijn verwoord. Dat op onderdelen voor een andere toonzetting en bewoordingen is gekozen, betekent dat het in de concepten om een persoonlijke toon van de concept-schrijver gaat. Dit zijn geen onderdelen die buiten de definitie van persoonlijke beleidsopvattingen in de Woo vallen en daarmee voor openbaarmaking in aanmerking komen.

16.3. De rechtbank heeft geconstateerd dat er echter ook onderdelen in de concepten zijn aan te wijzen die niet kunnen worden aangemerkt als persoonlijke beleidsopvattingen, omdat zij een overwegend objectief karakter hebben. [...] In de hiervoor genoemde passages wordt verwezen naar eerder openbaar gemaakte documenten, namelijk rapporten en adviezen. Het gaat hier om verwijzingen naar objectieve en al openbaar gemaakte rapporten/adviezen die niet vallen onder het reikwijdte persoonlijke beleidsopvatting. De ministers hebben deze passages in de concepten dan ook ten onrechte met toepassing van artikel 5.2, eerste lid, van de Woo geweigerd openbaar te maken.

17. De rechtbank ziet ook onderdelen die zij kwalificeert als concrete voorstellen voor verbetering van de verhouding tussen burger en overheid. [...] Dit zijn objectief en zakelijk opgeschreven ideeën dan wel alternatieven. De rechtbank heeft deze niet teruggevonden in de definitieve tekst van de kamerbrief. De onderdelen zijn daarmee een idee, visie of standpunt, dan wel overweging, ten behoeve van intern beraad, om de interne gedachtegang, discussie vooruit te helpen en geen onderdelen met een overwegend objectief karakter. Aannemelijk is dat het gaat om oplossingsrichtingen, zonder weergave van feitelijke grondslag waarop ze zijn gebaseerd, waardoor ze naast de individuele invulling, ook een objectief karakter zouden kunnen krijgen. Hiermee vallen

ze wel onder de definitie van persoonlijke beleidsopvattingen en hebben de ministers ze in beginsel met toepassing van artikel 5.2, eerste lid, van de Woo mogen weigeren openbaar te maken. 18. Dit neemt niet weg dat de ministers de mogelijkheid van openbaarmaking op grond van het tweede lid nadrukkelijk onder ogen hadden moeten zien, ook al hebben zij daarbij beslissruimte, zoals de Afdeling in de hiervoor genoemde uitspraak over de Vuurwerkkramp Enschede heeft overwogen. De ministers hebben over deze passages geoordeeld dat verstrekking van zulke onderdelen uit de concepten niet bijdraagt aan een goede en democratische bestuursvoering. Gelet op de toelichting op de zitting bedoelen zij hiermee dat ambtenaren in de toekomst mogelijk niet meer vrij kunnen brainstormen omdat hun wellicht onvoldragen of onrijpe visie toch openbaar zou kunnen worden. Maar ook omdat zij zichzelf beperkingen op zouden kunnen leggen om te voorkomen dat “hun” minister later in het publieke debat geconfronteerd zou kunnen worden met vragen over een (ambtelijk intern) standpunt dat in de bestuursfase niet is gevolgd. Naar het oordeel van de rechtbank overtuigt deze motivering echter niet. Zij is daarvoor te algemeen en niet toegespitst op dit onderwerp.

18.1. Allereerst is hierbij van belang dat de bedoeling van de bepaling is dat de ambtenaar beschermd wordt, en niet het bestuursorgaan.⁹ Wat de bescherming van de ambtenaar betreft, is van belang dat de onderdelen die de rechtbank hiervoor heeft benoemd objectief zijn geformuleerd. Daarbij zijn de teksten afkomstig van verschillende ministeries, en bevatten de teksten zelf, zonder opmerkingen aan de zijlijn, geen tot de ambtenaren herleidbare gegevens. Weliswaar is de groep van ministeries die aan de stuurgroep hebben deelgenomen niet groot, maar herleidbaarheid is niet eenvoudig, en zeker zonder net bedoelde opmerkingen in de zijlijn, is aannemelijk dat deze volledig kan worden uitgesloten. De bescherming van ambtenaren en de vrijheid van de onderlinge discussie is daarmee bewerkstelligd. Dat desbetreffende ambtenaren “hun” minister willen behoeden voor vragen over het ambtelijk advies en zich allemaal daarom op voorhand al niet vrij voelen om ideeën in te brengen, is niet onderbouwd en ook overigens in algemene zin niet aannemelijk geworden.

18.2. Voor zover de ministers bedoelen dat zij zelf niet met vragen over een niet-gevolgde ambtelijke visie of tekst willen worden geconfronteerd, omdat het publieke debat (louter) moet gaan over de bestuurlijke keuze die wél gemaakt is, miskent dit de tekst en bedoeling van de Woo. Hierin ligt besloten dat ook publiek debat over niet gevolgde opvattingen of voorstellen kan bijdragen aan een goede en democratische bestuursvoering. Dat (nog meer) vragen over niet gevolgde voorstellen de gespannen verhouding tussen overheid en burgers (verder) onder druk zetten, is een mogelijkheid, maar niet een doorslaggevend argument om van (onherleidbare) openbaarmaking af te zien. Het geheim houden van voorstellen is namelijk evengoed een argument om te veronderstellen dat het de spanning en het wantrouwen aanwakkert wegens gebrek aan transparantie. Daarbij speelt dat het onderwerp zeer ingrijpend, maatschappelijk ontwrichtend en nog steeds veelomvattend en actueel is en in de definitieve kamerbrief uiteindelijk een zwarte bladzijde is genoemd. Gezien dit uitzonderlijke karakter, is er alle aanleiding te veronderstellen dat streven naar openbaarheid in dit dossier zwaarder weegt en bijdraagt aan een goede en democratische bestuursvoering. Door selectie van objectief weergegeven passages die zich voor openbaarmaking lenen, kan het nodige maatwerk worden geleverd.

18.3. De ministers hebben dit maatwerk niet verricht. Zij hebben weliswaar wel gesteld dat zij de passages in de concepten afzonderlijk hebben beoordeeld, maar dat is voor de rechtbank niet zichtbaar gebeurd. De containermotivering duidt niet op een op de passages toegesneden motivering. Dat de ministers de concepten op die manier hebben beoordeeld en dat zij daarbij hebben gekeken of er onderdelen in niet herleidbare vorm alsnog openbaar gemaakt konden

worden, is niet aannemelijk geworden. De motivering voor het weigeren van openbaarmaking van deze passages volstaat dan ook niet.

[...] *Wat moet het gevolg zijn van de geconstateerde gebreken in de besluitvorming van de ministers van AZ en BZK?*

[...] 21. De rechtbank realiseert zich dat er, gelet op wat zij hiervoor heeft overwogen over de weigeringsgrond van artikel 5.2, tweede lid, van de Woo, na vernietiging van de bestreden besluiten nog beslissingsruimte voor ministers rest om nader te motiveren waarom openbaarmaking in niet herleidbare vorm niet zou kunnen. Desondanks ziet de rechtbank zich onder deze uitzonderlijke omstandigheden genoodzaakt om, gelet op wat zij hiervoor heeft overwogen, de ministers niet nogmaals in de gelegenheid te stellen om op de bezwaren van eiser te beslissen. Zij zal het geschil dan ook definitief beslechten¹⁰ en zelf in de zaak voorzien door de passages aan te wijzen die, geanonimiseerd en met weglating van opmerkingen in de zijlijn, voor openbaarmaking in aanmerking komen. De rechtbank bepaalt dat de ministers deze passages openbaar maken uiterlijk vier weken na verzending van deze uitspraak. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2024, 642

MK ABRS, 14-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2449](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

REGULIER. Verhouding jongvolwassenenbeleid en de belangenafweging op grond van artikel 8 van het EVRM. Weliswaar impliceert de toepasselijkheid van het jongvolwassenenbeleid dat een vreemdeling of referent in enige mate afhankelijk is van zijn ouders, maar dat betekent niet dat aan die afhankelijkheid in de belangenafweging zonder meer een zodanig zwaar gewicht moet worden toegekend, dat alleen al daarom de belangenafweging, of op grond van artikel 8 van het EVRM in Nederland verblijf moet worden toegestaan om familie- en gezinsleven uit te kunnen oefenen, in het voordeel van betrokkenen zou moeten uitvallen. Er is sprake van twee beoordelingskaders waarbij de weging van de feiten kan verschillen. Dit brengt met zich dat de staatssecretaris in de belangenafweging ook rekening mag houden met bijvoorbeeld de tijd die is verstreken sinds betrokkenen niet meer met elkaar in gezinsverband samenleven en met de mate waarin de jongvolwassen vreemdeling of referent inmiddels zelfstandig functioneert.

JnB 2024, 643

MK ABRS, 18-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2474](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9

REGULIER. Verblijf in Nederland bij zoon die Unieburger is door zijn Nederlandse nationaliteit. Minderjarig op moment aanvraag, meerderjarig tijdens aanvraagprocedure. De aanvraagdatum kan weliswaar relevant zijn voor de beoordeling of ten tijde van de beslissing op bezwaar een op het Chavez-Vilchezverblijfsrecht voortbouwend recht op voortgezet verblijf is ontstaan, maar die aanvraagdatum is op zichzelf niet het peilmoment voor die beoordeling.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2024, 644

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 11-06-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:9283](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b

Richtlijn 2013/32/EU 4 lid 4

ASIEL. Turkije. Door relatie tussen eiser (transseksueel) en eiseres (biseksueel) zijn problemen met familie ontstaan. Gelet op de geloofwaardig geachte elementen is sprake van vervolging door een niet-statelijke actor, voorafgaand aan het vertrek uit het land van herkomst. Ingevolge artikel 4, vierde lid, van de Procedurerichtlijn moet in beginsel worden aangenomen dat zulk gevaar bij terugkeer bestaat. Dat zou slechts anders zijn indien er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet op nieuw zal voordoen. Die omstandigheden doen zich niet voor. Vrees is aannemelijk en geen reële mogelijkheid om duurzaam en effectief bescherming van de autoriteiten te krijgen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2024, 645

HvJEU (Grote kamer), 11-06-2024, [ECLI:EU:C:2024:487](#)

K, L tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 10

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 24

KWALIFICATIERICHTLIJN. De vluchtelingenstatus kan worden verleend aan vrouwen die zich vereenzelvigen met de waarde van gendergelijkheid.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 10, lid 1, onder d), en lid 2, van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat

al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, vrouwen uit dat land, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, kunnen worden geacht te behoren tot „een bepaalde sociale groep”, wat een „grond van vervolging” vormt die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden.

2) Artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat

het eraan in de weg staat dat de bevoegde nationale autoriteit op een door een minderjarige ingediend verzoek om internationale bescherming beslist zonder het belang van deze minderjarige eerst in het kader van een individuele beoordeling concreet te hebben vastgesteld.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

Zie voor de verwijzingsuitspraak: rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-10-2021, [ECLI:NL:RBDHA:2021:11524](#).

JnB 2024, 646

HvJEU (Grote kamer), 18-06-2024, [ECLI:EU:C:2024:521](#)

Generalstaatsanwaltschaft Hamm.

Richtlijn 2011/95/EU 21

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 19

KWALIFICATIERICHTLIJN. Verzoek tot uitlevering van een vluchteling aan Turkije. De toekenning van de vluchtelingenstatus in een lidstaat verzet zich ertegen dat de betrokkene wordt uitgeleverd aan zijn land van herkomst. Zolang de autoriteit die de status heeft toegekend deze niet heeft ingetrokken, mag de betrokkene niet worden uitgeleverd, ongeacht de redenen voor het uitleveringsverzoek.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Artikel 21, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 18 en artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat

wanneer een onderdaan van een derde land die in een lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen, in een andere lidstaat, op het grondgebied waarvan hij verblijft, het voorwerp is van een uitleveringsverzoek van zijn land van herkomst, de aangezochte lidstaat de uitlevering niet kan

toestaan zonder informatie te hebben uitgewisseld met de autoriteit die de vluchtelingenstatus aan de opgeëiste persoon heeft verleend, en deze autoriteit die status niet heeft ingetrokken.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2024, 647

HvJEU (Grote kamer), 18-06-2024, [ECLI:EU:C:2024:524](#)

QY tegen Bundesrepublik Deutschland

Richtlijn 2011/95/EU 4, 13

Richtlijn 2013/32/EU 10, 33

Verordening (EU) nr. 604/2013 3

KWALIFICATIERICHTLIJN. Een lidstaat is niet verplicht de door een andere lidstaat toegekende vluchtelingenstatus automatisch te erkennen. Wanneer een lidstaat een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie die bescherming reeds is verleend door een andere lidstaat, niet kan afwijzen wegens een ernstig risico dat de verzoeker in die andere lidstaat onmenselijk of vernederend zal worden behandeld, moet hij dat verzoek opnieuw individueel onderzoeken. Deze lidstaat moet echter ten volle rekening houden met de beslissing van die andere lidstaat en met de feiten waarop die beslissing steunt.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Artikel 3, lid 1, van verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublinverordening], artikel 4, lid 1, en artikel 13 van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn], alsmede artikel 10, leden 2 en 3, en artikel 33, lid 1 en lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn]

moeten aldus worden uitgelegd dat

een bevoegde autoriteit van een lidstaat, wanneer zij geen gebruik kan maken van de door laatstgenoemde bepaling geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie een andere lidstaat reeds een dergelijke bescherming heeft verleend, niet-ontvankelijk te verklaren omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat verzoek in het kader van een nieuwe procedure voor internationale bescherming overeenkomstig de richtlijnen 2011/95 en 2013/32 opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moet onderzoeken. In het kader van dat onderzoek moet deze autoriteit echter ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2024, 648

HvJEU (Vijfde kamer), 20-06-2024, [ECLI:EU:C:2024:530](#)

SN e.a. tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 56, 57

VWEU. GRENDOVERSCHRIJDENDE DIENSTVERRICHTING. Terbeschikkingstelling van onderdanen van derde landen door een onderneming van een lidstaat om in een andere lidstaat werkzaamheden te verrichten.

Het Hof (Vijfde kamer) verklaart voor recht:

- 1) De artikelen 56 en 57 VWEU moeten aldus worden uitgelegd dat aan derdelander-werknemers die in een lidstaat ter beschikking zijn gesteld door een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter, niet automatisch een „afgeleid verblijfsrecht” moet worden toegekend, noch in de lidstaat waar zij in dienstverband zijn, noch in de lidstaat waar zij ter beschikking worden gesteld.
- 2) Artikel 56 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan een in een andere lidstaat gevestigde onderneming die in eerstbedoelde lidstaat diensten verricht voor een duur van meer dan drie maanden, verplicht is om in de ontvangende lidstaat een verblijfsvergunning te verkrijgen voor elke derdelander-werknemer die zij aldaar wil detacheren, waarbij die vergunning slechts wordt afgegeven indien zij vooraf kennis heeft gegeven van de dienstverrichting waarvoor die werknemers moeten worden gedetacheerd en zij de verblijfsvergunningen waarover deze werknemers beschikken in de lidstaat waar zij is gevestigd, evenals hun arbeidsovereenkomsten, overlegt aan de overheden van de ontvangende lidstaat.
- 3) Artikel 56 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale regeling van een lidstaat op grond waarvan, ten eerste, de geldigheid van de verblijfsvergunning die aan een in die lidstaat ter beschikking gestelde derdelander-werknemer kan worden verleend in geen geval de duur mag overschrijden die door de betrokken nationale regeling is bepaald en die dus korter kan zijn dan voor de uitvoering van de prestatie waarvoor deze werknemer is gedetacheerd noodzakelijk is, ten tweede, de geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning beperkt is tot die van de arbeids- en verblijfsvergunning waarover de betrokkene beschikt in de lidstaat waar de dienstverrichter is gevestigd, en ten derde, voor de afgifte van die verblijfsvergunning hogere leges verschuldigd zijn dan voor de afgifte van een bewijs van regulier verblijf aan een Unieburger, voor zover i) de oorspronkelijke geldigheidsduur van die vergunning niet kennelijk te kort is om aan de behoeften van de meerderheid van de dienstverrichters te voldoen, ii) deze vergunning zonder buitensporige formaliteiten kan worden verlengd, en iii) het bedrag van de leges ongeveer overeenkomt met de administratieve kosten die de behandeling van een aanvraag voor een dergelijke vergunning meebrengt.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

Zie voor de verwijzingsuitspraak: rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 11-08-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:8164](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2024, 649

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 20-06-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:9590](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32 23 lid 1, 23 lid 1, 46 lid 1

Richtlijn 2008/115 5, 13 lid 1

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie 4, 19 lid 2, 47

VERWIJZINGSUITSPRAAK. Prejudiciële vragen over de Procedurerichtlijn en Terugkeerrichtlijn in relatie tot artikel 8:29 van de Awb. De rechtbank stelt vast dat de 8:29 Awb-procedure niet verenigbaar is met richtlijn 2013/32 en legt twee prejudiciële vragen aan het Hof voor om uitspraak te kunnen doen en te kunnen bepalen tot welke informatie eiser toegang moet krijgen om zijn verdedigingsrechten te kunnen effectueren en tot welke informatie de rechtbank toegang moet krijgen om het refoulementsrisico te kunnen beoordelen en om te kunnen waarborgen dat het refoulementverbod niet wordt geschonden.

I Dient artikel 23, eerste lid, richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 46, eerste lid, richtlijn 2013/32 en gelet op artikelen 4 en 47 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, aldus te worden uitgelegd dat de (toegang tot de) informatie in het dossier van de verzoeker op grond waarvan een beslissing is of zal worden genomen, ook omvat (toegang tot) informatie over de wijze waarop deze informatie is vergaard en verkregen?

II Verplicht artikel 5 richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikel 13, eerste lid, richtlijn 2008/115 en gelet op artikelen 4, 19, tweede lid, en 47 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de rechterlijke autoriteit die de rechtmatigheid van een terugkeerbesluit controleert om zich te vergewissen van de wijze waarop de informatie als bedoeld in artikel 23, eerste lid, richtlijn 2013/32 is vergaard en verkregen?

[Naar inhoudsopgave](#)